

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **F. M.**, bytem V., zast. JUDr. Richardem Čičkem, advokátem v Praze 7, Milady Horákové 533/28, proti žalovanému: **Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky**, se sídlem Praha 10, Kodaňská 1441/46, o žalobě proti rozhodnutí rozhodčího orgánu žalovaného ze dne 6.9.2012 č. j. ZP-119085/2012-ROo,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí rozhodčího orgánu Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra České republiky ze dne 6. 9. 2012 č. j. ZP-119085/2012-ROo se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 8 760,- Kč na náhradě nákladů řízení do rukou jeho zástupce JUDr. Richarda Čička, advokáta v Praze 7, Milady Horákové 533/28, a to do 30 dnů od dne právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce (nar. XXXXXX) se domáhal přezkumu a zrušení výše uvedeného rozhodnutí Rozhodčího orgánu Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra České republiky (dále „*ZP MV ČR*“ a „*rozhodnutí žalovaného*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru ZP MV ČR, pobočky Praha, ze dne 20.7.2012 č. j. 131-1/2011 a kterým byl současně tento platební výměr potvrzen. Zmíněným platebním výměrem uložila ZP MV ČR žalobci povinnost zaplatit podle ust. § 15 odst. 1 a § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále „*zákon o pojistném na veřejné zdravotní pojištění*“) dlužné pojistné jednak za období od 1.9.2003 do 31.8.2008 a od 1.7.2010 do 31.7.2010, kdy byl žalobce evidován jako osoba bez zdanitelných příjmů (dále i „*OBZP*“), jednak za období od 1.4.2008 do 30.6.2010, kdy byl evidován jako osoba samostatně výdělečně činná (dále i „*OSVČ*“), a to v celkové výši 75 103,- Kč, a dále penále

ve výši 61 531,- Kč, které se navyšuje o 0,05 % z částky dlužného pojistného, tj. o 37,5515 Kč ode dne 16.6.2012 za každý den prodlení až do dne úhrady dlužného pojistného.

Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, věcně i právně nepřezkoumatelné a vydané na základě nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu věci a nesprávných skutkových zjištění, které vedly k nesprávnému posouzení věci správním orgánem. Tím došlo podle žalobce v projednávané věci k zásahu do jeho práv zaručených zákonem. Žalobce rovněž napadá způsob vedení správního řízení ze strany žalovaného a správního orgánu prvního stupně, který podle něho trpí závažnými zákonnými procesními nedostatky, na něž žalobce opakovaně v řízení upozorňoval a pro něž nelze považovat uskutečněné správní řízení za učiněné v souladu s platnými právními předpisy a tak, aby toto řízení chránilo oprávněné zájmy žalobce jako účastníka správního řízení.

Konkrétně žalobce namítá:

Za prvé, že správní řízení a vydaná rozhodnutí (tzn. rozhodnutí žalovaného i platební výměr) jsou nezákonná a věcně a právně nepřezkoumatelná. Podle žalobce nejsou obě přezkoumatelná z hlediska výpočtu dlužného pojistného a penále, neboť neuvádí přesnou specifikaci výpočtu dlužného pojistného za jednotlivý kalendářní měsíc předmětného období a částku dlužného pojistného v jednotlivém kalendářním měsíci. Platební výměr podle žalobce pouze uvádí jedinou celkovou dlužnou částku na pojistném ve výši 75 103,- Kč, aniž by tato částka byla rozčleněna do jednotlivých kalendářních měsíců podle výše údajného dluhu žalobce za konkrétní měsíc. Žalobci proto není známo, z jakých položek údajně měsíčních dlužných pojistných plnění se má celková částka skládat. Stejně tak v případě penále z dlužného pojistného není v platebním výměru ani v rozhodnutí žalovaného uveden jeho výpočet a jeho přesná specifikace podle kalendářních měsíců či dnů, po které mělo údajně trvat prodlení s úhradou pojistného. Žalobci proto není známo, z jakých položek se má celková částka penále ve výši 61 531,- Kč skládat. Závěrem prvního žalobního bodu žalobce upozorňuje, že žalovaný nerespektuje svou zákonnou povinnost, aby listiny (rozhodnutí) doručoval prostřednictvím datové schránky, přestože již pro tyto důvody soud v minulosti zrušil exekuci.

Za druhé žalobce namítá, že správní řízení spočívá na nesprávném a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci nezbytném pro rozhodnutí ve věci samé. Tvrdí, že důkazní řízení žalovaný provedl nedostatečně a jednostranně v neprospěch žalobce.

Žalovanému musí být podle žalobce z jeho úřední činnosti známo, že již v minulosti vydal nezákonné rozhodnutí, z jehož titulu vedl vůči žalobci nezákonný výkon rozhodnutí (exekuci) na majetek žalobce z titulu neexistence vykonatelného platebního výměru č. 131/2011. Exekuce byla odvolacím Krajským soudem v Praze pravomocně zastavena, neboť ZP MV ČR nedisponovala vykonatelným právním titulem pro nařízení exekuce. Žalobce tvrdí, že tímto nezákonným postupem ZP MV ČR vznikla žalobci škoda ve výši 342 772,- Kč. Uvádí, že svůj nárok na náhradu škody započítal do nároku ZP MV ČR na úhradu dlužného pojistného na veřejném zdravotním pojištění a na penále na dlužném pojistném, jež byla vyčíslena platebním výměrem. Z titulu zápočtu pohledávky nárok ZP MV ČR zanikl v případě, že by platně existoval. Z důvodu tohoto zápočtu nemá žalobce žádný závazek z titulu dlužného pojistného na veřejném zdravotním pojištění a na penále na dlužném pojistném na veřejné zdravotní pojištění vůči ZP MV ČR. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí tímto zápočtem vůbec nezabýval.

Za třetí žalobce tvrdí, že došlo k pochybení správních orgánů při hodnocení důkazních prostředků v neprospěch žalobce jako účastníka správního řízení. Žalovaný si podle žalobce neopatřil dostatečný důkazní podklad pro úplné objasnění všech podstatných aspektů projednávané věci tak, aby se rozhodnutí ve věci samé opíralo o úplně zjištěný skutkový stav a s tím spojené náležité hodnocení relevantních důkazů. Hlavně jde o listiny prokazující existenci finančního nároku žalobce z titulu náhrady škody vůči žalovanému, kterou žalobce po právu započítal do nároku žalovaného. Žalovaný a prvoinstanční orgán tak hodnotili nedostatečně a nesprávně provedené důkazy, a to jednostranně v neprospěch žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k obsahu žaloby uvádí, že napadený platební výměr obsahuje veškeré náležitosti uvedené v § 68 a 69 správního řádu. Ve výrokové části je jednoznačně a beze vší pochybnosti určena právní norma, podle které se postupovalo, účastníci jsou označeni bezchybně a ukládaná povinnost je vymezena přesně. Pokud jde o dlužné pojistné, právní norma, podle níž se postupovalo, je vymezena přesně (§ 15 odst. 1 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění). Rovněž je přesně vymezeno období, za něž žalobce dluží pojistné na veřejném zdravotním pojištění, a dlužná částka je přesně vyčíslena. Penále bylo podle žalovaného vyčísleno v souladu s ust. § 18 odst. 1 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Pokud jde o výpočet se specifikací kalendářních měsíců, po které trvalo prodlení s úhradou pojistného, žalovaný odkazuje na kontrolní zprávy č. ZP-02/0234/AA-04-10 (ze dne 6.12.2010) a ZP-1-266/AA-04V-10 (ze dne 2.12.2010) a v tabulce přepočtu dlužného pojistného k 15.6.2012. Tyto dokumenty žalobce podle žalovaného obdržel a v případě jakýchkoli pochybností mohl využít svého práva nahlédnout do spisu, jak tomu učinil dne 2.9.2011, kdy se však nezajímal o skutkový stav věci, ale pouze si dal ofotit obálku nedoručené písemnosti obsahující platební výměr č. 131/2011. Žalovaný má proto za to, že vydaný platební výměr byl vydán v souladu se zákonem a je právně přezkoumatelný.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že žalovaný vedl vůči žalobci nezákonný výkon rozhodnutí z titulu neexistence vykonatelného platebního výměru, žalovaný uvádí, že Krajský soud v Praze změnil pouze tu část prvoinstančního rozhodnutí, kterým byla nařízena exekuce, avšak nezpochybnil existenci dluhu žalobce na veřejném zdravotním pojištění. Krajský soud pouze uvedl, že exekuční titul není vykonatelný, jelikož nebyl povinnému řádně doručen do datové schránky.

Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že mu způsobil škodu tím, že se domáhal svého práva na úhradu dlužného pojistného. Z předchozí korespondence s žalobcem plyne, že údajná škoda měla vzniknout tak, že po uzavření pracovní smlouvy (prosinec 2012) oznámil nový zaměstnavatel žalobci, že vzhledem k vedenému exekučnímu řízení je podstatně narušena morální integrita žalobce, a proto zaměstnavatel odstupuje od pracovní smlouvy. Podle názoru žalovaného jde o neplatné rozvázání pracovního poměru, a proto případnou škodu odpovídá zaměstnavatel, nikoli žalovaný.

Žalovaný považuje za bezpředmětný i požadavek žalobce na započtení vzájemných pohledávek. Důvodem je neexistence škody, kterou měl žalovaný způsobit svým postupem při vymáhání pohledávky za žalobcem, jakož i skutečnost, že proti pohledávce zdravotní pojišťovny na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále jako pohledávce veřejnoprávní nelze započítat pohledávku soukromoprávního charakteru, neboť ust. § 9 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „*zákon o veřejném zdravotním pojištění*“), ve spojení s ust. § 17 odst. 1 a § 19 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění takovou možnost úhrady dlužného pojistného a penále nepřipouští.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl v celém jejím rozsahu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobu shledal důvodnou v *prvním žalobním bodě*. Ztotožnil se s námitkou, která vytýká správnímu rozhodnutí jeho nepřezkoumatelnost spočívající zčásti v nesrozumitelnosti výpočtu konečných požadovaných částek dlužného pojistného a penále, jednak v nedostatku důvodů, které by objasňovaly takový výpočet a měly by být součástí napadeného správního rozhodnutí. Nelze spravedlivě požadovat po žalobci, aby si z kontrolních zpráv č. ZP-02/0234/AA-04-10 (ze dne 6.12.2010) a ZP-1-266/AA-04V-10 (ze dne 2.12.2010), které navíc neodrážejí skutkový a právní stav v době vydání platebního výměru a rozhodnutí žalovaného, nýbrž stav před vydáním platebního výměru z roku 2011 č.j. 131/2011, který byl zrušen rozhodnutím ZP MV ČR ze dne 26.6.2012 č.j. ZP-262/131/AA-04-11, musel dedukovat správnou a aktuální částku dlužného pojistného a penále a aby si pro účel aktuálního přepočtu pomáhal srovnáním s tabulkou, která má zobrazovat přepočet dlužného pojistného ke dni 15.6.2012 (opět nikoli ke dni vydání platebního výměru) a která měla být podle tvrzení žalovaného rovněž žalobci doručena (doklad o doručení ve správním spise chybí), popř. aby pro zjištění výpočtu požadovaného plnění musel nahlížet do správního spisu (nahlížení do spisu je právem, nikoli povinností účastníka řízení).

Přestože výši pojistného na veřejné zdravotní pojištění si je jeho plátce povinen podle zákona sám vypočítat (§ 2 odst. 2 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění), je věcí zdravotní pojišťovny (zde žalované ZP MV ČR), aby své správní rozhodnutí, kterým účastníku (pojištěnci) ukládá plnění odlišné od jím předpokládaného, opatřila odůvodněním, které bude obsahovat logický, přehledný, a tím i srozumitelný postup výpočtu požadované platby (plnění), specifikovaný podle jejího charakteru. Jinými slovy je nezbytné, aby odůvodnění správního rozhodnutí v případech týkajících se plateb pojistného a případného penále obsahovalo jasně a přesvědčivě nejen skutkové a právní důvody, o něž se opírá výrok, ale i uvedení podkladů pro jeho vydání, úvah, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Nelze nutit účastníka řízení, aby zkusmo „ručními“ výpočty kontroloval přehledy, které nejsou součástí správního rozhodnutí a které samotný správní orgán zpracovává obvykle za pomoci výpočetní techniky.

Městský soud však neshledal jako důvodnou námitku, kterou žalobce zakončil první žalobní bod a která může být vnímána jako zpochybnění účinků doručení rozhodnutí žalovaného. Na jedné straně je sice nežádoucí taková praxe správního orgánu, pokud osobě s datovou schránkou doručuje písemnost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb namísto prioritního pokusu o doručení do datové schránky (§ 19 správního řádu), kdy navíc na takový postup byl zřetelně upozorněn v občanském soudním řízení, na straně druhé Městský soud ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu vychází z pojetí materiální funkce doručení, kdy je nutno zkoumat, zda případné procesní pochybení při doručování písemnosti včetně správního rozhodnutí mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, resp. na platnost jeho doručení a zda bylo účastníku (zde jeho zástupci) doručeno jiným nezpochybnitelným způsobem a on se s jeho obsahem seznámil a následně proti rozhodnutí žalovaného podal včas správní žalobu. Je-li adresát s obsahem písemnosti (včetně správního rozhodnutí) obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem,

nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2009 č.j. 1 Afs 148/2008-73 a ze dne 16.12.2010 č.j. 1 As 90/2010-95, uveřejněné na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu). V projednávaném případě je ze správního spisu zřejmé, že rozhodnutí žalovaného sice nebylo doručeno do datové schránky zástupce žalobce, který je advokátem, ale bylo doručeno jinak, nepochybně, prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (viz doručenkou založenou ve správním spise a prokazující doručení dne 5.10.2012). Ze správního odvolání podaného žalobcem pak vyplývá i materiální doručení platebního výměru. Rozhodující tak je, že se adresát (žalobce) skutečně osobně seznámil s obsahem písemnosti (rozhodnutí žalovaného) a včas (dne 27.11.2012) v zákonné lhůtě podal i správní žalobu.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá nesprávný a nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Jádrem námítky je tvrzení žalobce, že nemá žádný závazek na pojistném a penále, neboť mu chováním žalovaného vznikla škoda a nárok na náhradu škody si započítal do nároku ZP MV ČR na dlužné plnění. Žalovaný se však podle názoru žalobce touto skutečností vůbec nezabýval.

Institut započtení je institutem soukromého práva, na jehož základě je možné započíst vzájemná plnění stejného druhu. Případná pohledávka na náhradu škody je pohledávkou soukromoprávního charakteru, zatímco pohledávka zdravotní pojišťovny týkající se pojistného na veřejné zdravotní pojištění a penále je pohledávkou veřejnoprávní. Možnost započtení mezi soukromoprávní a veřejnoprávní pohledávkou by vyžadovala odpovídající zvláštní právní úpravu, která by dovoľovala zánik veřejnoprávní pohledávky nebo její snížení započtením pohledávky, která má soukromoprávní závazkový obsah. Taková právní úprava však není. Výše uvedené pohledávky nejsou způsobilé započtení, neboť zde nejde o vzájemná plnění stejného druhu. Žalovaný proto jak v napadeném rozhodnutí (*rozhodnutí žalovaného*), tak i ve svém vyjádření k žalobě správně poukázal na skutečnost, že způsob úhrady kogentně upravují zákon o veřejném zdravotním pojištění (§ 9 odst. 1) a zákon o pojistném na veřejné zdravotní pojištění (§ 17 odst. 1 a § 19) a tento způsob vylučuje možnost úhrady pojistného a penále započtením soukromoprávní pohledávky. Předmětem soudního řízení správního není zjišťování, zda žalobci skutečně vznikla či nikoli jakákoli soukromoprávní pohledávka a právo na náhradu škody vůči žalované ZP MV ČR. Soud se tak vůbec nezabýval a ani nemohl zabývat otázkou, zda žalobci vznikla nebo mohla vzniknout škoda tím, že žalovaný uplatnil svůj nárok v exekuci, nebo tím, zda žalobci skončil a proč pracovní poměr navázaný s jiným právním subjektem.

Pro úplnost lze dodat, že k otázce započtení soukromoprávní pohledávky vůči veřejnoprávní se vyjádřil i Ústavní soud a Nejvyšší správní soud. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 10. 11. 1998 č. j. I. ÚS 229/98 tuto možnost vyloučil slovy, že *v souzené věci nemohlo dojít ani k započtení pohledávek, neboť pohledávka stěžovatele vůči obci P. měla charakter soukromoprávní a vyměřené místní poplatky byly založeny na předpisech práva veřejného*. Zdejší soud k tomu dodává, že i v předmětné věci vystupuje ZP MV ČR jako orgán veřejné moci, který žalobci vyměřil povinnost zaplatit dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění a penále. Žalobce a ZP MV ČR zde nejsou v soukromoprávním rovném postavení, kdy obsah rozhodnutí žalovaného je nezávislý na žalobcově vůli. Z tohoto důvodu není možné nárok na náhradu škody započíst vůči pohledávce na veřejné zdravotní pojištění.

Ústavní soud se ve výše uvedené věci zabýval i tím, zda je započtení možné z důvodu, že ho žádný zákon nezakazuje, a došel k závěru, že *stěžovatel se dopouští omylu, jestliže se domnívá, že k započtení pohledávek mohlo dojít z toho důvodu, že to žádný právní předpis nezakazuje, a že princip "co není výslovně zákonem zakázáno, je povoleno" se totiž vztahuje toliko na osoby soukromého práva (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), pro osoby*

veřejnoprávní, uplatňující státní moc, naopak platí princip, že mohou činit pouze to, co zákon stanoví (čl. 2 odst. 2 Listiny). Ústavní soud dodal, že v daném případě se při vyměření místního poplatku o vztah soukromoprávní nejednalo, takže nebyla rozhodující ta skutečnost, že žádný právní předpis výslovně započtení těchto pohledávek nezakazuje, nýbrž právě naopak bylo rozhodující, že zákon takové započtení nezná. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí, jež bylo uveřejněno pod č. 2789/2013 Sb. NSS a podle něhož daň lze platit pouze způsoby výslovně uvedenými v zákoně s tím, že placení daně započtením soukromoprávní pohledávky vůči České republice tak není přípustné.

Soud tak neshledal *druhý žalobní bod* důvodným.

Třetí, velice stručný žalobní bod vychází převážně opět z názoru (tvrzení) žalobce, že je možné započtení soukromoprávní pohledávky vůči veřejnoprávní, a proto je v tomto ohledu nedůvodný. Z tohoto důvodu soud odkazuje na zdůvodnění uvedené ke druhému žalobnímu bodu. Pokud však žalobce v tomto žalobním bodě konstatuje, že *správní orgány jsou povinny šetřit zákonem zaručená práva žalobce* a pokud namítá *porušení těchto zásad správního řízení* tak, jak bylo rozebráno pod prvním žalobním bodem, soud již jen odkazuje na výše zmíněnou důvodnost tohoto žalobního bodu. Není-li rozhodnutí přezkoumatelné, nelze najisto říci, že zjištěný skutkový stav je neúplný. Hodnocení důkazních prostředků zdravotní pojišťovnou však lze přezkoumat a zhodnotit, až bude jasným, přehledným a přezkoumatelným způsobem vysvětleno, jak pojišťovna vypočetla dlužné pojistné a penále

Z uvedených důvodů soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.) a současně rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Neshledal přitom nutným rušit v této procesní situaci, kdy žalobce navíc výslovně navrhoval pouze zrušení rozhodnutí žalovaného, nikoli rozhodnutí prvostupňového, podle ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. zároveň i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které předcházelo rušenému rozhodnutí žalovaného. Další postup z procesně právního hlediska proto ponechává na žalovaném. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. mu takový postup dovoluje, ruší-li se napadené správní rozhodnutí pro vady řízení popsané v tomto ustanovení.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má účastník řízení, který byl ve sporu úspěšný, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku, který ve věci neměl úspěch. Výše těchto nákladů představuje součet zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000,- Kč a nákladů právního zastoupení za dva úkony právní služby včetně tzv. paušální náhrady a včetně daně z přidané hodnoty v částce 5 760,- Kč (vyhláška č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 57 odst. 2 s.ř.s., čl. IV bod 1. zákona č. 500/2012 Sb.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15.4.2015

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu